

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 259.251 van 26 maart 2024
in de zaak A. 232.303/VII-42.061**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Julien Hardy
kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
Generaal Eenensstraat 15
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 november 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 243.134 van 27 oktober 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.094 van 7 december 2020.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Camille Vandeput, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient op 9 februari 2018 een tweede aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk als bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader A.D.

Op 10 augustus 2018 neemt de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt tegen voormelde beslissing op 11 september 2018 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 243.134 van 27 oktober 2020 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 10 augustus 2018. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid - excepties

A. Taalwetgeving

4. Verweerder betoogt dat het cassatieberoep onontvankelijk is omdat de aanvankelijk bestreden beslissing in strijd met de taalwetgeving zou zijn. Verweerder stelt dat hij reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoerde dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet in het Nederlands maar in het Frans diende te zijn opgesteld nu hij zijn aanvraag tot gezinshereniging in het Frans formuleerde. Hij meent dan ook dat de aanvankelijk bestreden beslissing “illegaal” is en dat de verzoekende partij aldus het nodige belang ontbeert bij de procedure in cassatie.

Beoordeling

5. Verweerder heeft met zijn beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verkregen hetgeen hij beoogde, namelijk de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing. De omstandigheid dat de verzoekende partij met het bestreden arrest in het ongelijk wordt gesteld, volstaat

in beginsel om te getuigen van een wettig belang bij een cassatieberoep tegen dat arrest. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verweerder de aanvankelijk bestreden beslissing in strijd acht met de taalwetgeving.

De exceptie wordt verworpen.

B. Overschrijding van de beslissingstermijn

6. Verweerder betoogt dat de verzoekende partij het nodige belang ontbeert omdat zij geen beslissing heeft genomen binnen een termijn van zes maanden na het indienen van zijn aanvraag tot gezinshereniging, zodat hij in het bezit diende te worden gesteld van de aangevraagde F-kaart. Vermits de verzoekende partij de aanvraag tot gezinshereniging niet meer mag weigeren, dient volgens verweerder te worden vastgesteld dat het belang van de verzoekende partij louter theoretisch is.

Beoordeling

7. Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat de huidige verwerende partij gezinshereniging heeft gevraagd in functie van zijn Belgische stiefvader die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zodat het gaat om de weigering van een verblijfsaanvraag van een derdelander als familielid van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie.

Artikel 42, § 1, van de de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) luidt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn

familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenbesluit) bepaalt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een ‘verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie’ overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, van het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken en van artikel 149 van de Grondwet, alsook artikel 39/65, eerste lid, van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht.

De verzoekende partij stelt vast dat de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vernietigd omdat het begrip “ten laste zijn” door de verzoekende partij te beperkend zou zijn geïnterpreteerd, terwijl in het bestreden arrest volkomen wordt voorbijgegaan aan het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissing ook steunde op het motief dat verweerder zelf inkomsten uit tewerkstelling ontving. De verzoekende partij wijst erop dat dit motief op zichzelf beschouwd kon volstaan om de aanvankelijk bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij wijst er dienaangaande op dat uit artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk blijkt dat de bloedverwant in de neergaande lijn van een Unieburger of diens partner, die de volle leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, ten laste dient te zijn van de referentiepersoon en dit tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing over de aanvraag. De verzoekende partij acht deze bepalingen en beginselen geschonden doordat geen rekening wordt gehouden met de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verweerder ook op heden niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon, minstens had in het bestreden arrest moeten

gemotiveerd worden waarom deze vaststelling niet van aard is om te verhinderen dat tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing wordt besloten.

9. In de memorie van antwoord repliceert verweerder dat het feit dat hij op heden werkt en inkomen heeft niet in de aanvankelijk bestreden beslissing werd aangevoerd als dragend motief om de aanvraag te verwerpen. De verzoekende partij heeft dit niet voorgesteld als hoofdmotief, en uit niets blijkt dat dit voor haar een afdoende motief was om de aanvraag te weigeren, noch dat zij de aanvraag geweigerd zou hebben voor dit motief alleen. De verzoekende partij heeft dit niet duidelijk gemaakt, en kan de rechter in vreemdelingenzaken niet verwijten om dit motief niet als dragend te hebben beschouwd.

Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het feit dat het recht van verweerder om te werken afhankelijk is van zijn moeder en stiefvader: dat recht om te werken krijgt hij alleen en voor zolang de aanvraag tot erkenning van zijn recht op verblijf behandeld wordt.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij haar betoog en stelt zij dat zij wel degelijk vermocht de aanvankelijk bestreden beslissing te steunen op drie evenwaardige motieven, die elk op zichzelf beschouwd de beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen, nu uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat zij ertoe gehouden zou zijn een duidelijke hiërarchie toe te kennen aan de diverse motieven en te dezen duidelijk kon worden vastgesteld dat verweerder om meerdere redenen niet beantwoordde aan de door artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Beoordeling

11. Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd :
[...];

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;
(...).”.

12. Uit de voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar ten laste moet zijn van de referentiepersoon en diens echtgenoot of partner.

Niet wordt betwist door verweerder dat het begrip “ten laste” zijn niet wordt gedefinieerd, zodat de verzoekende partij bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het “ten laste” zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat zij daarbij vrij oordeelt of de betrokkene het bewijs levert van de voorwaarden tot gezinshereniging.

13. Te dezen heeft verweerder op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader. Deze aanvraag wordt met de aanvankelijk bestreden beslissing geweigerd, enerzijds omdat het inkomen van de Belgische referentiepersoon niet toereikend is en anderzijds omdat verweerder niet aantoont dat hij in zijn land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en evenmin dat hij heden in België ten laste is van de referentiepersoon.

Verweerder betwist deze vaststellingen niet, doch betoogt in zijn memorie van antwoord enkel dat uit niets blijkt en de verzoekende partij niet duidelijk heeft gemaakt dat het motief dat hij op heden werkt en een inkomen heeft een afdoend motief is om zijn aanvraag te weigeren.

14. Anders dan verweerder meent, blijkt uit artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dat één van de voorwaarden om als bloedverwant in neergaande lijn toegelaten te worden tot het verblijf erin bestaat dat de aanvrager die ouder is dan 21 jaar “ten laste” van de referentiepersoon dient te zijn. Deze situatie van afhankelijkheid dient niet alleen te bestaan op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, doch ook op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent deze aanvraag. Te dezen blijkt en wordt door verweerder niet betwist dat deze laatste op het ogenblik van zijn aanvraag en van de aanvankelijk bestreden beslissing niet ten laste was van de referentiepersoon. Deze vaststelling volstond aldus om zijn aanvraag te weigeren.

15. In het bestreden arrest wordt, wat de voorwaarde van het “ten laste” zijn betreft, enkel gemotiveerd omtrent de vraag of verweerder al dan niet ten laste van de referentiepersoon was in het land van herkomst en wordt geoordeeld dat de verzoekende partij ten onrechte eist dat verweerder bewijzen van afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst bijbrengt en dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de bewoordingen van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner. Omtrent het motief in de aanvankelijk bestreden beslissing dat op grond van de voorgelegde loonfiches “ook vastgesteld [dient] te worden dat betrokkene evenmin heden in België ten laste is van de referentiepersoon”, motiveert het bestreden arrest niet.

Door aldus het dragend motief te negeren dat uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat verweerder ook heden niet ten laste is van de referentiepersoon, miskent het bestreden arrest artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

16. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 243.134 van 27 oktober 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams